

Sygn. akt VIII Ka 199/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Teresa Lasota

przy udziale Prokuratora Wiesławy Sawośko Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2014 roku

sprawy S. Z.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 20 grudnia 2013 roku sygn. akt VIII K 363/13

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w zakresie czynu przypisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku przyjmuje, że oskarżony czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnie wyrokiem za przestępstwo określone w art. 178 a § 1 kk i czyn kwalifikuje z art. 178 a § 4 kk i na mocy art. 178 a § 4 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

- na mocy art. 69 § 1,2,4 kk., art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu tytułem próby na okres lat 3 (trzech).

- orzeczony w punkcie II części dyspozytywnej wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższa do lat 3 (trzech)

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. Z. został oskarżony o to, że w dniu 8 sierpnia 2013 r. o godz. 16:40 na trasie R. – S. będąc na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,64 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnie wyrokiem za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk, tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 r w sprawie 363/13

I. Oskarżonego S. Z. uznał za winnego tego, że : w dniu 8 sierpnia 2013 roku o godz. 16:40 na trasie R. – S. będąc na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,64 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) i kwalifikuje wyżej opisany czyn z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.

II. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

III. Na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 sierpnia 2013 roku.

IV. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty i obciążył ją pozostałymi kosztami procesu.

Powyższy wyrok na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 444 kpk zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego prokurator i powołując się na przepisy art. 438 pkt 3 i 4 kpk, art. 437 § 1 i 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1/. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że czyn zarzucony oskarżonemu wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 kk, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony dopuścił się występku określonego w art. 178a § 4 kk

2/. Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za zarzucony mu występki wyrażającą się w wymierzeniu mu kary 200 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka oraz środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się występku określonego w art. 178a§ 4 kk i wymierzenie mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna na uwzględnienie zasługiwała.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez apelującego w środku odwoławczym, a mianowicie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że czyn zarzucony oskarżonemu wyczerpał znamiona występku z art. 178a §1 kk, a nie z art. 178a§ 4 kk i rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu S. Z., wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego są one trafne.

Jak wynika z treści rozstrzygnięcia i uzasadnienia Sąd Rejonowy uznał, że w sprawie o sygn. akt VII K 32/03 nastąpiło zatarcie skazania, albowiem oskarżony uiszczył grzywnę w dniu 31 grudnia 2004 roku. W związku z tym Sąd zmienił opis czynu zarzuconego oskarżonemu, eliminując z niego fragment dotyczący uprzedniego skazania oskarżonego prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i zmienił kwalifikację czynu z art. 178 a §4 kk na art. 178 a §1 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić stanowiska Sądu Rejonowego, co do tego, że nastąpiło zatarcie skazania. Należy zgodzić się ze skarżącym, że uwadze Sądu umknął fakt, iż wobec S. Z.w wyroku wydanym w dniu 13 marca 2003 roku w sprawie o sygn. akt VII K 32/ 03 orzeczono środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 50 złotych na rzecz Stowarzyszenia Pomocy(...) w B., płatnego w terminie 1 miesiąca od daty skierowania orzeczenia do wykonania. Jak wynika z akt sprawy o sygn. akt VIIK 32/03 oskarżony S. Z.nie uiszczył tego świadczenia. Należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 107§ 6 kk jeżeli orzeczono środek karny, zatarcie skazania nie może

nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem, albo przedawnieniem jego wykonania. Zatem wskazać należy, że wobec tego, iż oskarżony nie wykonał tego środka karnego nie nastąpiło zatarcie skazania w sprawie o sygn. akt VIIK 32/03.

W związku z tym błędna była decyzja Sądu dotycząca zmiany kwalifikacji prawnej czynu z art. 178 a §4 kk na art. 178 a §1 kk, poprzez wyeliminowanie z niego fragmentu dotyczącego uprzedniego skazania oskarżonego prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Czyn przypisany oskarżonemu powinien być zakwalifikowany z art. 178 a §4 kk., gdyż oskarżony był uprzednio karany prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy dokonał zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez uzupełnienie opisu czynu i zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu z art. 178 a §1 kk na art. 178 a §4 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego zasługiwał także na uwzględnienie w części, drugi zarzut zawarty w apelacji prokuratora, a dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonych wobec oskarżonego S. Z..

Z rażąca niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych. Tylko wtedy można uznać, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest uzasadniony, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, wymierzona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 297/09 LEX nr 553884, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 21/13, LEX nr 1292670). Przy tym nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

W przedmiotowej sprawie – zdaniem Sądu Okręgowego – ocena całokształtu dolegliwości i skutków prawnych, wynikających z kary i środka karnego orzeczonych względem oskarżonego przez Sąd Rejonowy jest błędna, a zwłaszcza w aspekcie dokonanej zmiany kwalifikacji prawnej czynu. Przypomnieć należy, że przestępstwo określone w art. 178 a 4 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności uznając, że kara w tej wysokości będzie karą adekwatną do zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez S. Z. czynu. Jednocześnie Sąd uznał, że wobec oskarżonego zaistniały szczególnie uzasadnione okoliczności, które umożliwiły warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Jak wynika z akt sprawy oskarżony jest żonaty. Na utrzymaniu ma żonę i czworo dzieci. Jest jedynym żywicielem rodziny. Na korzyść oskarżonego przemawiało także to, że przyznał się do winy.

Natomiast Sąd Okręgowy podzielił w całości stanowisko skarżącego w zakresie podwyższenia wymiaru orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 3.

Przede wszystkim wziął pod uwagę, że S. Z. prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości z zawartością 3,28 promila alkoholu we krwi (poziom ponad sześciokrotnie wyższy niż stężenie określone w art. 115 § 16 k.k.). W tym stanie jego zdolności psychomotoryczne jako kierowcy były w znacznym stopniu zakłócone. Nie ulega wątpliwości, że stwarzał tym samym olbrzymie zagrożenie nie tylko dla siebie, ale również dla innych uczestników ruchu drogowego zwłaszcza, że miało to miejsce w godzinach popołudniowych. Bezpośrednio po spożyciu alkoholu zdecydował się na jazdę. Nie wyciągnął oskarżony pozytywnych wniosków na przyszłość z orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w sprawie o sygn. akt VIIK 32/03.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego orzeczona wobec oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat 3 w połączeniu z orzeczonym środkiem karnym, jest karą współmierną do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionego mu przestępstwa i jest karą sprawiedliwą, która należycie realizuje cele zapobiegawczo – wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść wyroku orzeczono jak w pkt II sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie orzeczono na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), natomiast o pozostałych kosztach procesu na podstawie art. 636§1 k.p.k.